

'Deze dag zou ik dolgraag overdoen...

SOMMIGE DAGEN IN JE LEVEN ZIJN ZO BIJZONDER, DIE VERGEET JE NIET. ACHT LEZERESSEN DELEN HUN MEEST MEMORABELE DAG.

'We droomden van een leven waarbij één plus één drie is'

Nette (44): "Ik zal nooit de dag vergeten waarop mijn man en ik een wandeling maakten langs de Kralingse Plas. We waren net samen en ik woonde in een mooi appartement in Rotterdam waar we eerder al samen op mijn balkon naar de volle maan hadden gekeken. Tijdens de wandeling leerden we elkaar beter kennen. We stelden elkaar allerlei vragen. Wat als alles kon? Wat als je kon wonen waar je wilde? Wat als je een beroep kon kiezen dat je echt leuk vond, ongeacht je talent of opleiding? Wat zijn je toekomstplannen? We hadden allebei een idealistische inslag en droomden van een leven waarbij één plus één drie is. Ik weet niet meer wat we die dag precies allemaal hebben gezegd en helaas kan ik het mijn man ook niet vragen. De toekomst waarover we zo fantaseerden, werd ons namelijk ontnomen, want nog geen acht jaar na die wandeling overleed mijn man aan de gevolgen van een hersentumor. Mijn kinderen en ik moeten het nu doen met onze herinneringen aan hem. Wat zou ik die wandeling graag nog eens over willen doen..."

'Ik ben een ander mens geworden en kan weer leuke dingen doen'

Melinda (37): "De dag waaraan ik nog vaak denk, is die waarop mijn tweeling werd geboren, zeven jaar geleden. Na slechts 25 weken zwangerschap dreigde ik al te gaan bevallen, maar met weëntremmers, medicijnen en veel rust kon ik het nog rekken tot 35 weken. Ik kwam die dag voor controle langs in het ziekenhuis en had toen al vier centimeter ontsluiting. Even later lag ik in de verloskamer en kreeg ik een ruggenprik. Onderfussen kwam mijn man met alle spullen. Toen ik volledige ontsluiting had, moest ik helaas lang wachten tot ik mocht gaan persen, want het was erg druk op de verloskamers en er waren niet genoeg artsen aanwezig op dat moment. Gelukkig werden mijn

kinderen goed in de gaten gehouden. Het was mijn eerste bevalling, dus ik wist niet beter, maar achteraf vond ik het best een rare gang van zaken. Gelukkig ging alles goed en beviel ik niet lang daarna van onze zoon.

'Ik ben dankbaar dat mijn tweeling gezond ter wereld kwam, maar zou graag de bevalling overdoen'

ik mocht hem heel even vasthouden, daarna werd hij meegenomen om te worden nagekeken. Onderfussen zat onze dochter nog vrij hoog in mijn buik, ze wilde er niet zo snel uit. Ik moest dus alles om alles zetten om haar eruit te persen. Dat lukte uiteindelijk, maar ze werd direct weggehaald, want ze had extra zorg nodig. De baby's en ik kwamen daarna op aparte afdelingen te liggen, ik kon ze lang niet zo veel zien als ik zou willen. Zo jammer, ik had het me allemaal zo anders voorgesteld. Natuurlijk ben ik heel erg dankbaar dat ze gezond ter wereld zijn gekomen, maar ik zou de bevalling en de dagen daarna graag nog eens over willen doen."

Diana (49): "De dag dat ik in 2013 werd geopereerd aan mijn bekkenbodem veranderde mijn leven. Ik zat al zeventien jaar in een rolstoel wegens posttraumatische dystrofie (beschadigde zenuwen na letsel) en Ehlers-Danlos (een verzamelnaam voor een zeldzame groep erfelijke bindweefselafwijkingen, red.) en volgens artsen zou ik nooit meer kunnen lopen. Gelukkig ontmoette ik toen een traumachirurg die mij wel dacht te kunnen helpen. Hij stelde een operatie voor waarbij hij - kort gezegd - alle losse botten in mijn bekkenbodem weer aan elkaar zou zetten. Ik vond het spannend, maar besloot het te doen. Niet geschoten is altijd mis, dacht ik, al hield ik er wel rekening mee dat het op niets zou uitdraaien. Ik had immers al zo veel verschillende operaties en behandelingen ondergaan. Maar na de operatie voelde ik meteen verbetering in mijn beweeglijkheid en had ik veel minder pijn. Ik kon ook meteen stukjes lopen: ongelooflijk! Ik hoefde geen pijnkillers meer en kon daardoor weer helder nadenken. Daarna ben ik nog vier keer geopereerd waardoor ik mijn rolstoel nog maar zelden nodig heb. Na veel revalideren en mijn lijf opnieuw leren kennen ben ik een ander mens geworden en kan ik weer leuke dingen ondernemen. En dat allemaal dankzij die eerste operatie die mij mijn leven teruggaf!"

'Ik durfde hardop te zeggen dat ik van mezelf hield'

Bjelle (38): "In verwachting van de tweede vermoedde ik dat mijn vriend vreemdging, de vader van mijn kinderen met wie ik al veertien jaar samen was. Hij ontkende, ik begon aan mezelf te twijfelen. Had ik het dan toch mis? Toen onze jongste vijf maanden oud was kwam ik er via via achter dat mijn intuïtie wel juist was geweest.

Mijn wereld stortte in. De zwaarste tijd van mijn leven brak aan. De zorg voor een peuter en een baby was behoorlijk intensief naast mijn fulltimebaan, ik kreeg een burn-out. Iets in mij zei dat het uiteindelijk goed zou komen maar dat ik wel hulp moest zoeken. En precies dat lag eigenlijk niet in mijn aard. Toch heb ik mezelf over die drampol getrokken. Vanuit mijn werk heb ik begeleiding gehad van een bedrijfsarts en zelf ben ik op zoek gegaan naar een coach die vanuit gevoel en spiritueleitief hielp. Het was een loodzwaar en intensief traject, maar ik ging met kleine stapjes vooruit. Heel langzaam begon ik weer in mezelf te geloven. Op een dag durfde ik zelfs hardop te zeggen dat ik trots was op mezelf en dat ik van mezelf hield. Tranen van geluk stroomden over mijn wangen. Dat was zo'n bijzonder gevoel! Die dag vergeet ik nooit meer en zou ik graag nog eens over willen doen. Inmiddels ben ik meer dan gelukkig getrouwd met een andere man en genieten we samen van ons liefdevolle gezin."

Laura (51): "19 december 1996 is de dag waarop mijn leven veranderde. Ik had een blind date met een man. Toen ik hem op de afgesproken plek zag staan, wilde ik eigenlijk meteen omdraaien. Hij was totaal niet mijn type, maar ik vond het niet kunnen om hem direct af te wijzen, dus gingen we toch samen eten. Het werd een leuke en gezellige avond met mooie gesprekken. Toen ook nog de stroom uitviel, werd het opeens zo romantisch door alle kaarsjes die spontaan werden aangestoken, ik vond het heel gezellig, maar was niet verliefd. Maar hij wel! En dus belde hij me na de feestdagen voor een nieuwe afspraak. Ik twijfelde, maar stemde toch toe. Gelukkig maar, want daarna voelde ik opeens wel een klik en werd ik ook verliefd. Vier jaar later trouwden we en nog eens twee jaar later kregen we onze eerste zoon. Inmiddels hebben we twee kinderen en runnen we al tien jaar samen een bedrijf. En dat allemaal dankzij die ene mooie dag van onze blind date, een dag die ik met alle liefde nog eens over zou willen doen."

'Op de dag van de diploma-uitreiking was ik zo trots als een pauw'

Heleen (56): "De dag dat ik in 1989 mijn diploma behaalde, was voor mij magisch. Ondanks een slochte start had ik mijn MBA-studie in één keer doorlopen. Door een ongeval was ik lang uitgeschakeld geweest, maar dankzij een vriend met wie ik elke dag kon meenijden van Den Haag naar Utrecht was ik toch in staat om naar de colleges te gaan. En uiteindelijk kon ik de opleiding dus met succes afronden. Speciaal voor de diploma-uitreiking had ik zo'n gewaad aan en het betoemde hoedje met kwaat op mijn hoofd, zoals je dat in Amerikaanse films ook wel ziet. Het was een sportieve dag met mensen om me heen die me dierbaar waren en ik voelde me het middelpunt van de wereld. Zo trots als een pauw was ik, die dag. Ik zou 'm dolgraag nog eens beleven."

'Wat een prachtig moment was het, toen de pups geboren werden'

Lisa (44): "Het is een dierbare herinnering: de dag waarop onze beagle Daisy beviel van vijf prachtige pups. Ik heb haar tijdens de bevalling ondersteund. Wat een prachtig moment was het, toen de pups geboren werden. Uiteindelijk gingen er drie naar een fijn gezin, twee bleven er bij ons. Zo hebben we nu in totaal vier honden, want ook de vader van de pups woont bij ons."

Renate (36): "Ik denk nog vaak aan de dag waarop mijn vader op 57-jarige leeftijd overleed. Hij was ziek en we wisten al bijna een jaar dat hij niet lang meer te leven had. Voor zijn naberevende overlijden had hij een plan bedacht. We zouden allemaal een glaasje van zijn favoriete kleur krijgen en als we het tegelijk hadden opgedronken, zou hij langzaam steeds verder wegzakken tot hij uiteindelijk zou stoppen met ademen. Helaas verliep het anders. Op de dag van zijn overlijden was hij in een diepe slaap geraakt waaruit hij af en toe geïrriteerd wakker werd. Praten lukte niet meer, maar het was duidelijk dat hij boos was dat hij nog steeds niet

'Ik zou hem zeggen dat hij voor mij een liefdevolle, goede vader is geweest'

dood was. Dankzij onze huisarts werd hij uiteindelijk verlost van zijn pijn en kon hij in het bijzijn van zijn gezin eindelijk gaan. Hoe zwaar die dag ook was, soms zou ik willen dat ik hem nog eens kon overdoen. Dan zou ik hem nogmaals zeggen hoeveel ik van hem hield en dat hij voor mij een liefdevolle, goede vader is geweest."